

Sygn. akt: I C 757/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa K. S. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 11.050 zł (jedenaście tysięcy pięćdziesiąt złotych)

-wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych),

- wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.050 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych) od dnia 21 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty,

II. zasądza na rzecz powoda K. S. (2) od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 880,56 zł (osiemset osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę oraz kwotę 51 zł (pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw,

III. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 553 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 570,57 zł (pięćset siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Nysie dnia 20 marca 2015 roku powód K. S. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł wraz z kosztami opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw w wysokości 34 zł.

Uzasadniając swoje roszczenie, powód wskazał, że dnia 18 stycznia 2014 roku w Ś. w gminie O., kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. J. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu

drogowym w ten sposób, że nie zachował ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących warunków ruchu, w wyniku czego na łuku drogi w prawą stronę stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, zjechał na lewy pas jezdni, gdzie czołowo zderzył się z jadącym prawidłowo z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na skutek czego kierowca pojazdu P. (...) K. S. (1) doznał poważnych obrażeń ciała. Sąd Rejonowy w Nysie w wyroku z dnia 13 czerwca 2014 roku uznał M. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo a z art. 177 § 1 k.k. Po wypadku powód przebywał w Zespole (...) w N. na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej w okresie od 18 stycznia 2014 roku do dnia 24 stycznia 2014 roku. Na skutek opisanego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego otwartego złamania trzonu kości podudzia lewego z przemieszczeniem. Podczas hospitalizacji przeprowadzono operację polegającą na zamknięciu repozycji i zespoleniu kości piszczelowej lewej gwoździem śródszpikowym ryglowanym. Po zabiegu kończynę unieruchomiono w opatrunku gipsowym podudziowym na okres 8 tygodni. W dniu 30 stycznia 2014 roku usunięto szwy w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej. Powód poruszał się przy pomocy kul. W dniu 4 lipca 2014 roku powód ponownie odbył wizytę w Zespole (...) w N. w celu usunięcia materiału zespalającego (2 śruby ryglujące dystalne) z okolicy strony przyśrodkowej końca dalszego podudzia lewego. Ponadto dokonano dynamizacji zespolenia śródszpikowego kości piszczelowej lewej. W dniu 17 lipca 2014 roku usunięto szwy. W okresie od 2 stycznia 2015 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku powód był poddany zabiegom fizjoterapeutycznym. Lekarz orzecznik ZUS w dniu 13 czerwca 2014 roku stwierdził niezdolność powoda do pracy. Kolejnymi orzeczeniami w dniu 2 września 2014 roku oraz 21 stycznia 2015 roku lekarz orzecznik ZUS podtrzymał stanowisko o niezdolności powoda do pracy. ZUS decyzją z dnia 5 września 2014 roku przyznał powodowi prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 17 września 2014 roku do 16 października 2014 roku w wysokości 90 % podstawy wymiaru, od 17 października 2014 roku do dnia 15 grudnia 2014 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru. Pełnomocnik powoda zgłosił szkodę stronie pozwanej pismem z dnia 10 lutego 2014 roku, żądając zapłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 600 zł tytułem zwrotu kosztów stosowania diety bogato białkowej i bogato witaminowej oraz kwoty 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów opieki i pomocy osób trzecich świadczonej powodowi po wypadku. Lekarz orzecznik pozwanej – ortopeda – potwierdził doznane obrażenia i orzekł 9 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Pozwana decyzją z dnia 12 marca 2014 roku wypłaciła bezsporną kwotę zadośćuczynienia w wysokości 14.000 zł oraz odszkodowanie w kwocie 630 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Decyzją z dnia 18 sierpnia 2014 roku pozwana przyznała łącznie kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, gdyż po uwzględnieniu wypłaconej bezspornej kwoty w wysokości 14.000 zł, powód otrzymał dalszą kwotę 6.000 zł. Ponadto pozwana przyznała kwotę 805,57 zł tytułem kosztów leczenia. Powód pismem z dnia 14 października 2014 roku wniósł o dopłatę kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwana pismem z dnia 30 października 2014 roku stwierdziła, że ponowna analiza sprawy nie dała podstaw do zmiany kwoty zadośćuczynienia. Tymczasem przed dniem wypadku powód był osobą całkowicie samodzielną, pełną życia, dynamiczną i zaradną. Wolny czas spędzał z żoną i dzieckiem, co było dla niego niezmiernie ważne i wartościowe. Po wypadku był zdany na pomoc osób trzecich. Do chwili obecnej powód odczuwa dolegliwości bólowe, pogarsza się jego stan psychiczny. Na skutek wypadku jest niezdolny do pracy, a pracodawca rozwiązał z nim stosunek pracy. Aktualnie pobiera świadczenie rehabilitacyjne i jest to jego jedyne źródło utrzymania. Ponadto wymaga dalszej rehabilitacji. Musi często odbywać wizyty lekarskie, na które dowozi go sąsiad. Nie może wykonywać obowiązków domowych, które wykonywał przed wypadkiem.

W dniu 17 sierpnia 2015 roku strona pozwana Towarzystwo (...) S. A. w W. złożyła odpowiedź na pozew (k. 83-87), w której wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Przyznała, że prowadziła postępowanie likwidacyjne w rzeczonyj sprawie i wypłaciła powodowi zadośćuczynienie w łącznej kwocie 20.000 zł oraz zwróciła mu uzasadnione koszty leczenia i opieki. W ocenie strony pozwanej stopień i rozmiar doznanych krzywd znajduje kompensatę w tej kwocie. Zakwestionowała także datę żądanych odsetek, podnosząc, iż odsetki powinny być należne dopiero od daty wyrokowania.

Pismem procesowym z dnia 21 kwietnia 2016 roku (k. 186-189) powód K. S. (1) rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie dalszej kwoty 1.050 zł tytułem odszkodowania za opiekę sprawowaną nad powodem przez osoby trzecie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pisma, tj. od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty. Ostatecznie powód tak zmodyfikowanym powództwem wnosił o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 1.050 zł tytułem odszkodowania za opiekę sprawowaną nad powodem przez osoby trzecie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia rozszerzenia powództwa, tj. od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty. Wniósł również o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł oraz opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw w kwocie 34 zł.

Uzasadniając powyższe, powód wskazał, że kwota 1.050 zł została wyliczona po uwzględnieniu dni, w których powód wymagał opieki po wypadku według rachunku: 6 tygodni x 7 dni = 42 dni, 42 dni x 3 h x 10 zł = 1260 zł, 42 dni x 1 x 10 zł = 420 zł, łącznie 1.680 zł. A ponieważ w toku postępowania likwidacyjnego powód otrzymał kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej przez osoby trzecie, żądana kwota została stosownie zmniejszona. Nad powodem opiekę sprawowała żona. Kwota opieki za godzinę została ustalona z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za pracę i przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w okresie, w jakim była sprawowana opieka.

Na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2016 roku (k. 197) powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Powód złożył spis kosztów na kwotę 3.184,83 zł.

Pismem z dnia 19 maja 2016 roku (k. 200-202) strona pozwana ustosunkowując się do rozszerzenia powództwa, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła, że w kontekście opieki w orzecznictwie jest mowa o osobach niedołączonych, a za taką osobę nie można uznać powoda, który co najwyżej był częściowo ograniczony ruchowo z powodu utrzymywania gipsu na nodze i konieczności posługiwania się kulą łokciową. Strona pozwana zakwestionowała również żądanie zasądzenia kwoty 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, wskazując, że zgodnie z obowiązującymi przepisami stawka ta powinna wynosić 1.200 zł.

Na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 roku (k. 206) powód ponownie złożył spis kosztów i wniósł o zasądzenie żądania jak w piśmie rozszerzającym powództwo, a zwrotu kosztów jak w przedłożonym spisie kosztów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 18 stycznia 2014 roku w Ś., w gminie O., kierujący samochodem ciężarowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. J. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących warunków ruchu, w wyniku czego na łuku drogi w prawą stronę stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, zjechał na lewy pas jezdni, gdzie czołowo zderzył się z jadącym prawidłowo z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na skutek czego kierowca pojazdu P. (...) powód K. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci otwartego złamania wieloodłamowego trzonów kości podudzia lewego oraz otarcia naskórka w okolicy podrzepkowej prawej, a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała tj. kończyny dolnej na okres powyżej 7 dni, około 4 miesięcy.

Sąd Rejonowy w Nysie w prawomocnym wyroku z dnia 13 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 353/14 uznał M. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu i opisanego wyżej czynu, stanowiącego przestępstwo a z art. 177 § 1 k.k. Zobowiązał też sprawcę szkody do jej naprawienia poprzez zapłatę powodowi kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 13 czerwca 2014 roku wydany w sprawie II K 353/14 (k.15), pismo Komendy Powiatowej Policji w N. z dnia 1 lutego 2014 roku do Kancelarii (...) i Radców Prawnych A. Ł. i Wspólnicy z siedzibą we W. (k.19), wydruk informacji prasowej o wypadku (k.20), dokumentacja zdjęciowa (k.21).

Po wypadku powód był hospitalizowany w Szpitalu Zespole (...) w N. na Oddziale (...) Urazowo - Ortopedycznej. Stwierdzono u niego wieloodłamowe otwarte złamanie trzonu kości podudzia lewego z przemieszczeniem. Powód był tam operowany w dniu wypadku, wykonano zespolenie złamania za pomocą gwoździa śródszpikowego. Na oddziale tym powód był 7 dni od 18.01.2014 r. do 24.01.2014 r. Po opuszczeniu szpitala był leczony w Poradni (...) Urazowo - Ortopedycznej ZOZ w N.. Przeprowadzono badania kontrolne i badanie RTG. Przepisywano powodowi leki przeciwbólowe, dostawał także zastrzyki w brzuch przez pół roku. W dniu 4 lipca 2014 r. powód był ponownie hospitalizowany w Szpitalu Zespole (...) w N. na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej, gdzie usunięto mu materiał zespalający tj. 2 śruby ryglujące. W styczniu 2015 r. powód korzystał z zabiegów fizjoterapeutycznych – pola magnetycznego.

Powód przez 6 miesięcy od wypadku przebywał na zwolnieniu chorobowym. Następnie powód przebywał na świadczeniu rehabilitacyjnym do miesiąca maja 2015 roku. Orzeczeniem lekarskim z dnia 13 czerwca 2014 roku lekarz orzecznik ZUS orzekł o jego niezdolności do pracy. Tożsame orzeczenia powód uzyskał w dniu 2 września 2014 roku, 18 listopada 2014 roku i 21 stycznia 2015 roku. W związku z powyższym powód nabył uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego. W trakcie pobierania tego świadczenia pracodawca (...) w N. rozwiązał z nim stosunek pracy z powodu niezdolności do pracy. Aktualnie powód został ponownie przyjęty do pracy w (...) N., jednakże zakres jego obowiązków zmienił się. Powód, który jest kierowcą autobusu (...) obecnie jeździ w „łżejsze” trasy, ponadto nie jeździ z wycieczkami, a jest to zajęcie lepiej płatne. Jego ogólny komfort życia uległ zmianie. Nie może już w takim zakresie jak przed wypadkiem pomagać w pracach domowych, korzystać z aktywności fizycznej. W dniu 1 lutego 2016 roku wyznaczono powodowi termin przyjęcia do szpitala w celu usunięcia zespolenia. Hospitalizacja z tym związana odbyła się w dniach od 1 lutego 2016 roku do dnia 5 lutego 2016 roku. Obecnie powód nadal odczuwa ból, ma obrzęk nogi. Musi zażywać środki przeciwbólowe i uczęszcza na rehabilitację.

Po opuszczeniu szpitala zaraz po wypadku powód nosił opatrunek gipsowy przez 9 tygodni. Poruszał się wtedy przy pomocy kul łokciowych. Po zdjęciu opatrunku gipsowego poruszał się przy pomocy kul łokciowych przez około 9 miesięcy. W trakcie gdy powód miał opatrunek gipsowy na nodze trzeba mu było pomagać przy czynnościach fizjologicznych. Żona myła go w łóżku. Pomagała mu także w ubieraniu.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 24 stycznia 2014 roku (k.22 - 23), historia choroby (k.24 – 33), karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 4 lipca 2014 roku (k.34), zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 7 listopada 2014 roku (k.35 - 36), skierowanie do szpitala (k.37), zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 5 stycznia 2015 roku (k.38 - 39), potwierdzenie wykonania zabiegów fizjoterapeutycznych z dnia 16 stycznia 2015 roku (k.40), druki zwolnień lekarskich (k.41 – 44), orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 13 czerwca 2014 roku (k.45 - 46), orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 2 września 2014 roku (k.47 – 48), orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 listopada 2014 roku (k.49 – 50), orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 stycznia 2015 roku (k.51 – 52), oświadczenie do celów świadczenia rehabilitacyjnego (k.53 – 54), decyzja o przyznaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 17 września 2014 roku do dnia 16 października 2014 roku (k.55 - 56), zapis badania powoda z dnia 15 lipca 2015 roku na nośniku multimedialnym (k. 107), skierowanie do szpitala z dnia 17 lipca 2015 roku (k.117), historia choroby z okresu od dnia 5 stycznia 2015 roku do dnia 15 lipca 2015 roku (k. 118 – 121), zdjęcie podudzia lewego (k. 73), płyta CD z badania powoda (k.107), karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 5 lutego 2016 roku (k.153 – 154), druk zwolnienia lekarskiego (k.155), świadectwo pracy z dnia 30 października 2014 roku (k.71 – 72), zeznania świadka S. S. (k.112, 114), przesłuchanie powoda K. S. (1) (k. 112 – 113, 114).

W wyniku wypadku w dniu 18 stycznia 2014 roku powód doznał: stanu po złamaniu otwartym wieloodłamowym kości podudzia lewego, zrostu przedłużonego, wtórnego ograniczenia ruchomości w stawie skokowym, pourazowej niestabilności stawu kolanowego lewego i chondromalacji rzepki kolana lewego. Doznany przez powoda w wyniku tego wypadku trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi łącznie 12 %. W przyszłości może dojść do nasilenia zmian w

stawie kolanowym z powodu stwierdzonej przedniej niestabilności stawu kolanowego oraz objawów uszkodzenia chrząstki w stawie rzepkowo – udowym. Zmiany w stawie kolanowym i ograniczenie ruchomości w stawie skokowym mają charakter trwałe. Po wypadku oraz w początkowym okresie po zabiegu operacyjnym powód mógł odczuwać znaczne bóle. Obecnie dolegliwości bólowe są niewielkie i są związane z uszkodzeniem struktur stawu kolanowego. Po wypadku powód wymagał pomocy osób drugich przez okres 12 tygodni, z tym że przez pierwsze 6 tygodni przez 3 godziny dziennie i przez kolejne 6 tygodni 1 godzinę dziennie. Obecnie powód takiej pomocy nie wymaga. Nie ma terminu w jakim powinien być wykonany zabieg artroskopii stawu kolanowego. Wskazaniem są dolegliwości bólowe w stawie kolanowym, trudności w poruszaniu się. Koszt szacunkowy wynosi 3.000 zł, okres oczekiwania w ramach NFZ wynosi 6 miesięcy. Nie można obecnie stwierdzić jak silne dolegliwości bólowe będą towarzyszyć zabiegowi operacyjnemu, jednak dolegliwości bólowe w stawie kolanowym po artroskopii najczęściej nie są zbyt duże. Odciążanie stawu kolanowego może wynosić maksymalnie 6 tygodni.

Dowód: opinia biegłego sądowego S. G. z dnia 23 stycznia 2016 roku (k.139 – 142), opinia uzupełniająca biegłego S. G. z dnia 2 kwietnia 2016 roku (k.182).

Sprawca wypadku w dniu 18 stycznia 2014 r. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, w związku z tym strona pozwana przeprowadziła postępowania likwidacyjne, w wyniku czego wypłaciła powodowi łącznie kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 630 zł tytułem kosztów opieki i kwotę 805,57 zł tytułem kosztów leczenia. Powód dokonał zgłoszenia szkody do strony pozwanej pismem z dnia 10 lutego 2014 r., domagając się wypłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 600 zł tytułem zwrotu kosztów diety bogatobiałkowej oraz kwoty 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Decyzją z dnia 12 marca 2014 r. strona pozwana przyznała powodowi 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 630 zł tytułem odszkodowania. Decyzją z 18 sierpnia 2014 r. strona pozwana przyznała powodowi dodatkową kwotę zadośćuczynienia 6.000 zł oraz odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów leczenia 805,37 zł

Dowód: zgłoszenie szkody osobowej z dnia 10 lutego 2014 roku (k. 57 – 59), wydruk korespondencji mailowej (k.60), formularz orzeczenia lekarza orzecznika (k.61 – 64), decyzja z dnia 12 marca 2014 roku (k.65), pismo pełnomocnika powoda z dnia 28 lipca 2014 roku (k. 66), decyzja z dnia 18 sierpnia 2014 roku (k.67), pismo pełnomocnika powoda z dnia 14 października 2014 roku (k.68 – 69), pismo strony pozwanej z dnia 30 października 2014 roku (k.70).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, zarówno w zakresie zadośćuczynienia, jak i odszkodowania za opiekę.

Sąd oparł ustalenia faktyczne w sprawie na dowodach z dokumentów przedstawionych przez strony, których walor dowodowy nie był kwestionowany w toku sprawy.

Sąd przeprowadził również dowód z przesłuchania świadka S. S., której zeznaniom dał wiarę w całości oraz z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda. Zeznaniom powoda Sąd również dał wiarę w całości.

W sprawie została przeprowadzona także opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu (...). Biegły sporządził również pisemną uzupełniającą opinię. Ostatecznie po sporządzeniu ostatniej z opinii stanowiących integralną całość nie były one kwestionowane przez strony.

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 435§ 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub w mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl z art. 436§ 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą siły przyrody. Zgodnie z § 2 zd.1 rzeczono

artykułu w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Natomiast przepis art. 444 § 1 zd. 1 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykułach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Z kolei przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§2).

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§4).

Ustawa z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) w przepisie art. 34 ust. 1 przewiduje, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z art. 35 ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt zaistnienia szkody na osobie powoda na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 18 stycznia 2014 roku oraz wynikająca z zawartej umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę wyrządzoną deliktem. Odpowiedzialność kierującego pojazdem C. (...) M. J., który zderzył się z pojazdem powoda opiera się na zasadzie winy, która została stwierdzona przez Sąd Rejonowy w Nysie w prawomocnym wyroku z dnia 13 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 353/14. M. J. dopuścił się w sposób zawiniony czynu niedozwolonego – wypadku komunikacyjnego.

Strona pozwana nie kwestionowała w toku sprawy podstawy swojej odpowiedzialności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że konstrukcja powołanego wyżej przepisu art. 445 k.c. oparta jest na trzech zasadach.

Pierwsza sprowadza się do stwierdzenia, że zadośćuczynienie Sąd może przyznać poszkodowanemu jedynie w wypadkach wyraźnie przewidzianych w ustawie. Zasądzenie stosownej sumy pieniężnej jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę możliwe jest jedynie w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia oraz innych wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c.

Druga zasada odnosząca się do zadośćuczynienia tyczy się tego, że ograniczone jest ono jedynie jako forma naprawy krzywdy przy odpowiedzialności deliktowej.

Z kolei trzecia zasada sprowadza się do fakultatywności zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza że jego przyznanie nie jest obligatoryjne.

W praktyce spowodowanie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia jest najczęstszą podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, ból i inne dolegliwości, cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożność uprawiania określonej działalności, czy wyłączenia z normalnego życia.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma zatem charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego.

W doktrynie i judykaturze zaznacza się, iż o wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005, z. 2, poz. 40 oraz uzasadnienie uchwały składu pełnej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973r., sygn. akt III CZP 37/73, OSNCP 1974, z. 9, poz. 145). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl.).

Dopiero rozważenie wszystkich okoliczności w konkretnej sprawie umożliwia określenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez pokrzywdzonego.

Oczywistym jest, iż za jedyne kryterium wysokości zadośćuczynienia nie można zatem przyjąć stopnia uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego, chociaż bez wątplenia jest to czynnik istotny przy ustaleniu kwoty zadośćuczynienia. Należy przy tym mieć na względzie czynniki indywidualizujące wysokość szkody, takie jak: wiek powoda, ograniczenia ruchowe, uczucie krzywdy spowodowanej ułomnością, wpływ na rozwój psychofizyczny, dyskomfort psychiczny, zmniejszenie szans na przyszłość i inne następstwa podobnej natury.

W ocenie Sądu, okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż wypłacona przez stronę pozwaną kwota zadośćuczynienia jest rażąco niska w stosunku do krzywdy doznanej przez powoda. Jak wyżej już podniesiono, zadośćuczynienie pieniężne powinno bowiem stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Jak natomiast ustalono w sprawie powód w wyniku wypadku doznał stanu po złamaniu otwartym wieloodłamowym kości podudzia lewego, zrostu przedłużonego, wtórnego ograniczenia ruchomości w stawie skokowym, pourazowej niestabilności stawu kolanowego lewego i chondromalacji rzepki kolana lewego. Doznany trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi łącznie 12%. W przyszłości może dojść do nasilenia zmian w stawie kolanowym z powodu stwierdzonej przedniej niestabilności stawu kolanowego oraz objawów uszkodzenia chrząstki w stawie rzepkowo – udowym. Zmiany w stawie kolanowym i ograniczenie ruchomości w stawie skokowym mają charakter trwałe. Po wypadku oraz w początkowym okresie po zabiegu operacyjnym powód mógł odczuwać znaczne bóle. Obecnie dolegliwości bólowe są niewielkie i są związane z uszkodzeniem struktur stawu kolanowego. Po wypadku powód wymagał pomocy osób drugich przez okres 12 tygodni, z tym że przez pierwsze 6 tygodni przez 3 godziny dziennie i przez kolejne 6 tygodni 1 godzinę dziennie. Obecnie powód takiej pomocy nie wymaga.

Następstwa zdrowotne urazów doznanych przez powoda w wyniku przedmiotowego wypadku występują zatem do nadal, mają wpływ na codzienne jego funkcjonowanie, a nawet ograniczają jego zdolność do pracy zawodowej. Ponadto na cierpienia powoda wpływają przykre doświadczenia związane z długą kilkukrotną hospitalizacją, rekonwalescencją, okresem niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem sądu, zadośćuczynienie wypłacone powodowi w wysokości 20.000 zł wraz z kwotą 1.000 zł otrzymaną tytułem zadośćuczynienia od sprawcy wypadku nie spełniło swej kompensacyjnej funkcji. Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony, niemniej w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć, więc przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi być odpowiednia do rozmiarów doznanej szkody (tak w wyroku SN z dnia 28.09.2001r, III CKN 427/00).

Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia musi być przy tym rozumiana szeroko, obejmuje bowiem zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną oraz przynosić równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok SN z dnia 14.02.2008r., II CSK 536/07.)

W ocenie Sądu roszczenie wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Sąd miał przy tym na uwadze, iż dotychczas strona pozwana wypłaciła powodowi z powyższego tytułu kwotę 20.000 zł, otrzymał on od sprawcy kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a zatem łącznie uzyska on zadośćuczynienie w kwocie 31.000 zł.

Zdaniem Sądu kwota ta przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i powinna dać powodowi w dostatecznym stopniu satysfakcję moralną i złagodzić ujemne przeżycia spowodowane wypadkiem. Uwzględnia przy tym cierpienia fizyczne i psychiczne powoda, charakter odniesionych obrażeń oraz rozmiar związanych z nim uciążliwości i ograniczeń w życiu codziennym oraz fakt, iż na skutek wypadku nastąpiło znaczne trwałe pogorszenie stanu zdrowia powoda, ustalone przez biegłego jako trwałe uszczerbek na zdrowiu wynoszący łącznie 12%.

Biegły sądowy S. G. w opinii z dnia 23 stycznia 2016 roku uznał, że po wypadku powód wymagał pomocy osób innych przez okres 12 tygodni, z tym że przez pierwsze 6 tygodni przez 3 godziny dziennie i przez kolejne 6 tygodni 1 godzinę dziennie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił roszczenie powoda w zakresie kwoty 1.050 zł żądanej jako odszkodowanie za sprawowanie opieki. Kwota 1.050 zł została wyliczona po uwzględnieniu dni, w których powód wymagał opieki po wypadku według rachunku: 6 tygodni x 7 dni = 42 dni, 42 dni x 3 h x 10 zł = 1260 zł, 42 dni x 1 x 10 zł = 420 zł, łącznie 1680 zł. A ponieważ w toku postępowania likwidacyjnego powód otrzymał kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej przez osobę trzecią, żądana kwota została stosownie zmniejszona. Jak wynika z ustaleń faktycznych opiekę nad powodem sprawowała żona. Kwota opieki za godzinę została ustalona z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za pracę i przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w okresie, w jakim była sprawowana opieka.

Orzeczenie o odsetkach zapadło na gruncie następujących przepisów. Zgodnie z treścią art.14 ustawa z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby w powyższym terminie okazało się niemożliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania, wypłata odszkodowania powinna nastąpić w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokość odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego

lub cywilnego. W terminie, o którym wyżej mowa zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca jego niesporną część.

Powołany wyżej przepis reguluje zatem termin wymagalności roszczenia z tytułu zadośćuczynienia, oznaczając termin jego spełnienia. W niniejszej sprawie zdaniem Sądu wymagalność roszczenia o zadośćuczynienia powstała w dniu następnym po dniu wydania decyzji przez stronę pozwaną, tj. od dnia 19 sierpnia 2014 roku. Data ta przypada po upływie 90 dni od zgłoszenia szkody. Z kolei datą początkową liczenia odsetek za zwrot kosztów opieki powinna być data złożenia pisma rozszerzającego powództwo.

Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowi też przepis art. 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. oraz w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowił do 31 grudnia 2015 r., że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Natomiast od 1 stycznia 2016 r. przepis ten stanowi, że, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje podstawę prawną w przepisie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie zaś z art. 98 § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Poniesione przez powoda koszty to: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (obliczone od pierwotnej wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 4 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t. ze zm.), koszty opłat skarbowych od pełnomocnictwa w kwocie 51 zł, koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę w kwocie 880,56 zł. Od strony pozwanej na rzecz powoda zasądzono więc powyższe kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd uznał za uzasadnione wydatki powoda w wysokości 880,56 zł tytułem kosztu stawiennictwa pełnomocnika powoda na rozprawach. Pełnomocnik powoda uczestniczył w rozprawach dnia 30.09.2015 r., 25.11.2015 r., 20.01.2016 r., 23.03.2016 r., 29.04.2016 r., 01.05.2016 r. Pełnomocnik strony pozwanej na rozprawę przyjechał samochodem o pojemności silnika powyżej 900 cm³. Zwrot kosztów dojazdu przyznano jako iloczyn stawki za kilometr 0,8358 zł i liczby przejechanych kilometrów (było to po 87,8 km na trasie W.-N. oraz N.-W.). Wysokość zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę ustalono zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 167), art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1414 ze zm.), § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U.2002.27.271 ze zm.).

Jeśli chodzi o wysokość przyznanego pełnomocnikowi powoda wynagrodzenia, to Sąd nie znalazł podstaw do jego podwyższenia do kwoty 2.400 zł mając na uwadze niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Przyznane wynagrodzenie jest adekwatne do charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika pozwanej do jej wyjaśnienia.

Orzeczenie w punkcie III sentencji wyroku uzasadnia przepis art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) w związku z art. 98 k.p.c. Sąd obciążył

stronę pozwaną jako przegrywającą proces w całości kosztami wynagrodzenia biegłego i kosztami opłaty sądowej poniesionymi przez Skarb Państwa